Albert Boadella

El senyor de Montaigne deia que la vida puja i baixa, i Josep Pla ho reiterava. Tot va i ve i la història sempre es repeteix, però en forma de farsa i encara que es pagui a la menuda, els farsants actuen a l'engròs. En aquest país sempre hem divagat sobre allò de «l'home i l'obra», que si Pla cap aquí, que si Caterina Albert cap allà, que si Cambó això, que si Tarradellasallò, que si Dalí blanc, que si Tàpies negre, però ningú com en Boadella –àlies Albert– ha dilapidat una obra únicament pel bé de la seva estranya, dubtosa i convulsa personalitat.

Dir que Boadella és un pallasso o un bufó és injust, sobretot pel que fa als pallassos i als bufons, de la mateixa manera que seria injust qualificar-lo de porc, de rata, d'escurçó o d'ase, perquè els pobres animals no en tenen cap culpa. Boadella és un renegat, o sigui, algú que abjura de les seves pròpies creences per abraçar-ne unes altres.

Boadella és un botifler, o sigui, algú que col·labora amb l'enemic del seu poble i que té les galtes molt grosses. Però, el pitjor de tot és que Boadella ha malbaratat el seu propi llegat, quan ja era part indissociable del nostre país i de la nostra cultura.

Sempre més, quan a Catalunya parlem de teatre en general i dels Joglars en concret, ens entrebancarem amb la figura enganxifosa d'Albert Boadella, igual que ha succeït en altres països d'Europa, alguns de ben propers, que han hagut de passar de puntetes per les biografies d'artistes i d'intel·lectuals que foren col·laboradors entusiastes del nazisme i del feixisme, aquí ens passarà el mateix amb l'Albert Boadella. Ell, i uns quants com ell, han hipotecat alegrement un patrimoni cultural que ens pertanyia a tots i això és difícil d'oblidar i de perdonar.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/04/07/albert-boadella/905820.html?utm_source=rss